

”Lyssna på mammorna”

I söndags manifesterade vi tillsammans med mammor som fått sina söner skjutna. På ett råkallt Sergels torg spreds medmänsklig värme. Och kraft att arbeta för förändring.

Mammorna som förlorat sina söner kämpar varje dag för att orka med sorgen och saknaden. Sex procent av Sveriges befolkning bor i så kallade utsatta områden, där skjutningarna sker. De har rätt till lika goda livsvillkor som resten av landet. Om det här hade hänt någon annanstans, hade reaktionerna varit lika svaga? frågar sig mammorna.

Det politikerna erbjuder är fler poliser. Men mammorna på scenen sa att de vill ha förebyggande arbete, lika många socialarbetare och fritidsledare som poliser. Bättre skolor med fler behöriga lärare. Lika livschanser för sina barn.

Och efter att idag ha lyssnat på psykologen **Bo Hejlskov** på Socionomdagarna där han pratade om lågaffektivt bemötande för att inte trigga våld, på behandlingshem och i andra miljöer, känns det ganska självklart. Man släcker inte en brand med mera eld.

Idén till manifestationen fick mammorna när de träffades tack vare **Alexandra Pascalidou** bok som är uppkallad efter dem. Flera av mammorna som pratade från scenen är med i boken. Den har lett till att de skapat nya nätverk. Böcker kan förändra.

Jag vill tacka Alexandra Pascalidou för att hon skrivit *Mammorna*.

Och för sättet hon gör det på. Varje mamma får en kort introduktion, sedan får hennes berättelse vara just hennes och passera genom så lite filter som möjligt. Och de går alla rakt in i hjärtat.

Här finns Lavins mamma **Entasar Faris** i Trollhättan. Hon som tvingades uppleva att hennes son, elevassistenten som offrade

sig för barnen, höggs till döds på sin arbetsplats, barnens skola.

Här finns Douglas Doggelitos mamma **Birgitta Leon**, som berättar om hur Dogge och hans bror använde samma par skor i skift när de var unga, den ene på dagen, den andre på natten. Hon bor i Alby och vill inte bo någon annanstans. "Det är så fint här, men det kommer såklart aldrig fram eftersom de på nyheterna överöser folk med hur förskräckligt det är", säger hon.

Här finns **Mantha Kasagiannis** som också väljer att bo kvar i förorten fast hon skulle kunna flytta. Som beskriver kluvenheten: stoltheten över mångfalden, toleransen, öppenheten och värmen. Baksidan som är oron för att hennes barn ska råka ut för rån, våld, narkotikaförsäljning. Mantha bär på rädslan att hennes söner ska bli exkluderade, präglas av maskulinitetsnormer och utöva våld. "Det enda jag kan göra är att stå mina söner nära och samverka med andra föräldrar".

Här finns **Ellinor Robinson** som jobbar på SOS Alarm och som har varit tvungen att ta emot samtal från sin egen lägenhet och skicka polisen dit. Som är "inställd på att det någon dag kommer en dödlig överdos" för någon av hennes söner.

Gemensamt för alla mammorna i boken är kärleken till barnen.

Jag läser fort, men det här är ändå en bok som tar lång tid att läsa ut. Mellan varje berättelse måste jag lägga undan boken en stund. Låta det jag just läst sjunka in. För de säger så många kloka saker mammorna. Alexandra gör det som borde vara självklart. Hon lyssnar på dem som får vardagen att fungera. Oavsett vad som händer.

Text och bild: Anna Fredriksson

Mammorna

Alexandra Pascalidou

Atlas

MAMMORNA
ALEXANDRA
PASCALIDOU

ATLAS